

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του ROBERTO BRAUCCO

“ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ , ,

Μιά σαραντάρα ξεραγκιανή έγγλέζα, άφηφώντας τον δυνατόν ήλιο του Ίουνίου, έξακολουθούσε να ζωγραφίζει άπάνω στην ταράτσα ενός ξενοδοχείου της Καζαμικιόλα.

Το μοντέλο της ήταν ένας εκατόχρονος γέρος που τόν είχε συναντήσει μιά μέρα ξεαλωμένο έξω από την καλύβα του. Τά πυκνά του άσπρα μαλλιά με τά μακρυνά του γένεια σχηματίζανε μιά χαιτή λιονταριού γύρω από τό σκαμμένο άπ' τις ρυτίδες μέτωπό του.

— Θέλεις να μάθω πώς θά όνομάσω τόν πίνακά μου ; ρώτησε έξαφνα τό μοντέλο της ή Μίς.

— Ναι.

— Είμαι βέβαιη πώς θά σ' άρέση. Θά τό πω « ό Νικητής ; »

— 'Ο γέρος στέφθηκε λίγο.

— Γιατί ; ρώτησε.

— Γιατί είσαι ένας νικητής της ζωής. 'Ολοι οι άλλοι που είχαν γεννηθή τότε που γεννήθηκες κ' έού είνε από χρόνια πεθαμένοι. 'Εού ζής άκόμα γερός, δυνατός, κλειστός. Είσαι ό νικητής.

— Τί καταλαβαίνω πού ζω ; ψιθύρισεν ό γέρος.

— 'Όστε σού είνε άδιάφορο άν ζήσης άκόμα ή άν πεθάνης ;

— 'Όταν κοιμάσαι, νομίζω πώς πεθαίνω... Τά μάτια μου κλείνουν και λέω : Τί θώραία πού είνε έτσι. Ιό πρωί όμως όταν ξυπνάω είμαι άχαριστήμενος πού βλέπω τόν ήλιο και τά λουλούδια...

***

Στήν ταράτσα του ξενοδοχείου άνέβηκε τώρα ένα ζευγάρι έρωτευμένων. Ήταν κ' οι δυο πολύ νέοι, πολύ όμορφοι.

Είχαν έλπίσει να βοηθούν όλομόναχοί τέτοιαν ώρα στην ταράτσα. Και στο αντίκρουσμα της έγγλέζας και του γέρου έκαναν ένα μορφασμό δυσαρεσσίας. Προχώρησαν εν τούτοις και κάθησαν κάτω από μιά τέντα με άσπροκόκκινες ραβδώσεις. Σιγά — σιγά — οι έρωτευμένοι ξεγάστησαν, έπαψαν να δίνουν προσοχή στην παρουσία των άλλων και άρχισαν να λέν τόν έρωτά τους, να γελούν και να φιλιούνται. Σε λίγο ένα γαρσονί διακριτικό τους έσέρβηρε τό πρόγευμα κ' ξεφαντίσθηκε. Οι δυο έρωτευμένοι έφαγαν εθίμα, ήπιαν σαμπάνια και άρχισαν να σιγοτραγουδούν ένα πολλό τραγούδι. 'Ω ! πόσο ήσαν ευτυχισμένοι. 'Ο εκατόχρονος γέρος γύριζε πού και πού τά μάτια του, τους έβλεπε και τό πρόσωπό του έπαίρνε μιάν άλλόκοτη έκφραση κακίας και ζηλειας...

Ένα έλαφρό άεράκι φούσσε που ζωογονούσε την άτμόσφαιρα κ' έρυτιδωνε την άκίνητη θάλασσα κ' έκανε τά φύλλα των δέντρων να σιγοτρέμουν. Ή άσπροκόκκινη τέντα κουνιόταν πάνω άπ' τό κεφάλι των ευτυχισμένων έρωτευμένων και τά μακρυνά γένεια του γέρου κουνιόντουσαν κ' αυτά πάνω στο στήθος του σαν άσημένιο σύννεφο.

Από μιά μακρυνή ταράτσα έφερνε ό άνεμος τόν σκοπόν ενός παιδιού τραγουδιού.

Ή ώρα ήταν δυο.

***

'Εξαφνα ένας τρομαχτικός σεισμός συντάραξε τά έγκατα της γής. Κ' ή Καζαμικιόλα σωριάστηκε σ' έρείπια. 'Ολοι σχεδόν οι κάτοικοι σκοτώθηκαν. Άλλά μέσα στα χαλάσματα άνάμεσα σε σωρούς πτωμάτων ή μυστηριώδης ιδιοτροπία της τύχης θέλησε να προφυλάξη τόν εκατόχρονον γέρο ; Τό άθλιο μοντέλο της Έγγλέζας.

Μέσα σ' ένα από τά σπήλαια που άνοιξε ό σεισμός κατασκαμμένος, καταματωμένος, άλλα ζωντανός άκόμα. Δυο μεγάλοι απότομοι βράχοι σχηματίσανε γύρω του μιά φωλιά και τόν σώσανε. 'Ο ένας βράχος στηρίζεται πάνω στο λυωμένο κεφάλι της Άγγελίδος. Τό σκοτάδι είνε άδιαπέραστο. 'Ο γέρος δέν βλέπει τίποτε. Νοιώθει πώς είνε χαμένος. Έξ ένστίχτου σέρνεται μέσ' στο σκοτάδι έδώ κ' εκεί. Για μιά στιγμή του φαίνεται ότι άρχίζει να δια-

κρίνει τά γύρω του έρείπια. Συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις στη φωνή του αλλά αισθάνεται, ότι είνε πολύ άδύνατη.

— Βοήθεια, βοήθεια, βοήθεια.

Μόλις κ' ό ίδιος την άκούει. Κλείνει τά μάτια. Σε λίγες στιγμές τά ξανανοίγει. Τώρα διακρίνει καλλίτερα. Βλέπει κοντά του δυο πτώματα. Είνε οι νέοι έρωτευμένοι της ταράτσας. Σιγά — σιγά θυμάται... Θυμάται ότι οι δυο αυτοί νέοι ήσαν όμορφοι, ευτυχισμένοι, ότι άλλαζαν θερμά φιλήματα.

'Ένας τρόμος περνάει τά μέλη του. Προσπαθεί να ξεαναφωνάξη.

— Βοήθεια ! Βοήθεια !

'Άλλά μάτια. Ή φωνή του μόλις φθάνει σά μακρυνή ήχώ στα ίδια του τ' αυτιά...

'Εκείνη τη στιγμή ένα άπ' τά δυο κορμιά κουνιέται έλαφρά και μιά πέτρα κατακυλάει με μεγάλο κρότο. Τά μάτια του γέρου άνοιγονται με φρίκη. Άλλά άμέσως ή σκέψη του θανάτου άπομακρύνεται και μιά έλπίς σωτηρίας γεννιέται στην καρδιά του. 'Όταν είνε δυο...

Κυττάει με προσοχή, πλησιάζει σούρνοντας. Τό σώμα ήταν της γυναίκας. Τό άγγίζει, τό κουνάει και ρωτάει :

— Ζεις ;... Λέγε... Είσαι ζωντανή ;

Ή γυναίκα αισθάνεται να ξεαναγεννιέται. Βλέπει τό γέρο. Ά ! έχει έναν άνθρωπο ζωντανό κοντά της ! Τό κορμί της είνε καταξορισμένο άλλα ή μνήμη της είνε άνεπαφη. Θυμάται όλη την τρομερή καταστροφή που την έφριξε σ' αυτή την ήρυσσον όπου είνε τό θανάτο της χωρίς να πεθάνη. Βλέπει κοντά της τόν έρωσθή της. Άλλ' αυτός είνε νεκρός κ' άνίκανος να τη βοηθήση ενώ ό γέρος είνε ζωντανός...

'Ο γέρος και ή γυναίκα νοιώθουν ό ένας για τόν άλλον μιά βαθειάν εγγνωμοσύνη, έπειδή ζει. Σιμώνουν κοντά, άγκαλιάζονται και άρχίζουν μαζί να φωνάζουν.

— Βοήθεια ! Βοήθεια !

'Ενώ άγκαλιασμένοι κ' οι δυο σφραγίζανε με άπελπισία άκουσαν να πέφτουν μέσ' στη σπηλιά πλήθος πέτρες που έκαναν έναν άπαισιο κρότο.

— Θα πέση ό βράχος στο κεφάλι μας ! είνε ό γέρος.

— Θεέ μου ! ξεφώνησε ή γυναίκα. Μη μάς δώσης τέτοιο θάνατο.

— Θεέ, λυπήσου μας, είνε κ' ό γέρος.

— Και με τρομό άγκαλιαστήκανε πιο σφιχτά.

Οι πέτρες έπαψαν να κατακυλούν. Μιά τρομακτική σιωπή απλώθηκε. Σάφνου άκούσανε μιά μακρυνή φωνή.

— Θάρρος ! Θάρρος ! Σε λίγο θά μωροέσωμε να σάς πετάξουμε ένα σκονί ή μιά σκάλα ;

— Μάς λυπήθηκε ό Θεός ! είνε ή γυναίκα.

— Σωθήκαμε ! είνε ό γέρος.

Και μεθυσμένοι από χαρά, φιλιούνται, φιλιούνται, παράφορα. Κλαίνε και φωνάζουν.

— 'Εδώ ! 'Εδώ !... Γρήγορα ! 'Ελάτε ! 'Εδώ !...

— Τη σκάλα ! καλλίτερα ρίξτε μες τη σκάλα... Με τά μάτια καρφωμένα ψηλά στο κενό, χωρίς να παίρνουν άναπνοή, προμένουν τη σωτηρία. Έξαφνα άκούνε πιο καθαρά μιά φωνή.

— 'Ετσι, θά τους σκοτώσετε άσφαλώς !

— Δέν έχουμε καιρό να χάνουμε. 'Ο βράχος στέκει σε μιά κλωστή. Μ' ένα τίποτε θά πέση άπάνω τους ! 'Ο γέρος λείει με άπόγνωση και σβυσμένη φωνή.

— Δέ θά μωροέσων να μάς σώσουν !

— Νάνε καταραμένοι !

'Επειτα άρχίζουν μαζί να κλαίν σπαρακτικά.

— Δέ θέλουμε να πεθάνουμε !... Βοήθεια !...

Από ένα αινιδιακό άνοιγμα μπήκε έξαφνα φώς. 'Ο γέρος κ' ή γυναίκα εβλόγησαν τόν θεό... 'Επειτα άκουσαν μιά φωνή από ψηλά.

— Θά σάς ρίξουμε τη σκάλα. Άλλά δέν μω-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ιέν ξέρω πώς να σοῦ τὸ ελπῶ. Μὰ ὁ δρόμος, χθὲς τὸ βράδυ. Μὲν σ'τὴ σταχτιά τῆ συντηρία σὰ θέατρο εἶχε γίρει, Μόλις φαινόταν ἡ σκηρὴ σ' ἀνάριο τὸ σκοτάδι. Καὶ σὰ σκιὲς φαινότανε μακροῦ μου οἱ θεατρίνοι.

Τὰ σπίνια πέρα κι' οἱ αὐλὲς καὶ τὰ κλωνάρια ἀντάμα Ἐλεγε κι' ἦταν σκιηκιά παλιὰ καὶ ξεβαμμένα, Κ' ἐκεῖνοι ἐβγαῖναν κι' ἔταζαν τ' ἀλλόκοτὸ τους δῶμα, Κι' ἀκούγες βόγγους κι' ἀκούγες καὶ γέλια ἐντυχιμένα.

Ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἐβγαῖναν κι' εὐμίγαν κι' ἐπαγαῖναν Κ' ἦτανε μιὰ παράσταση καὶ θλιβερὴ κι' ὄραια, Κ' ἐβγαῖνε—Θέ μου!—κι' νυχτιά, καθῶς ἐπαροσταῖναν, Ἐβγαῖνε—Θέ μου!—κι' ἔοιχε τὴ μαύρη τῆς ἀλαῖα.

Λάμπρος Πορφύρας

ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Ἐντύκα αἰσιήματα ψεύτη τοῦ κόσμου! Μὰ τὸ παράξενο φῶς τοῦ ἔρωτός μου φέγγει στοῦ σκοτεινοῦ δρόμου τὴν ἄκρη: Μὲ τὸ παράπονο καὶ μὲ τὸ δάκρυ, κόρη γλωμόθωρη, μαυροντυμένη. Κι' εἶνε σὰν αἶνγμα, καὶ περιμέλει. Λάμπει τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' τὴ δαστένια. Σάμπως νὰ λυώνουνε χέρια κερῆνα. Στ' ἄσπρα μάγουλα, πὼς ἔχει μεῖνει

πικρὰ τὸ νόημα γέλιου ποῦ σβύνει. Εἶνε τὸ ἀζήγητο τὸ μικροσκόπιο δίχως τὸ μίλημα δίχως τὸ χρώμα. Κάποια μεσάνυχτα θὰ σ' ἀγαθῶ, Μοῦσα. Τὰ μάτια σου θὰ τὸ φιλήσω νὰ βρῶ γροβόλας μὲς τὰ νερά τους τὰ χρυσοεῖσοι καὶ τοὺς θανάτους, καὶ τὴ βασίλισσα λέξη τοῦ κόσμου καὶ τὸ παράξενο φῶς τοῦ ἔρωτός μου.

Κ. Καρυωτάκης

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Ἐνὸς βοσκῶ τὸ σούριμα, Ροῦμელი, ἐκτὸς μου κούβω, διαμάντι στὴν ψυχῇ. Κι' εἶται λιγὼ περίλυπα κι' ἀπ' τὸν ἀγῶνα σκῆψω, πικρὰ τ' ἀκούω ἂν ἀχῇ. Σὰν κλάμα—Σὰν παράπονο—Καὶ σὰν ὄρη ἀπὸ πέρα κι' ἀπ' τὴν παυθῆνα πλάση. Καὶ νὰ μοῦ λέει—Μὴ δέροσαι! Καὶ τῆς χαρᾶς σου ἡ μέρα βασίλευε σὺ δίσω.

Αθ. Κυριαξῆς

ρεῖτε ν' ἀνεβῆτε κι' οἱ δυὸ μαζί. Τὸ βάρος θάταν πολὺ καὶ δὲν κριταίει ὁ βράχος. Καταλάβετε;

Ἡ προειδοποίησις αὐτὴ ἔφερε στὸ νοῦ καὶ τῶν δυὸ συγχρόνως αὐτὸ πού εἶχαν ἀκούσει ποιν. «Μ' ἕνα τίποτε κι' ὁ βράχος θὰ πέσῃ ἀπάνω τους!»

—Θ' ἀνεβῶ πρώτη, εἶπε ἡ γυναῖκα καὶ στὰ μάτια τῆς εἶχε τὴν ἀγῶνα τῆς ἀμφιβολίας.

—Γιατί;... Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ πρώτος. Εἶμαι γέρος. Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ.

—Ὅχι! Ἐγὼ ποῦ εἶμαι νέα. Ἐοῦ ἔχεις ζήσει.

—Θέλω κι' ἐγὼ νὰ ζήσω, ἀκόμα.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη ἐφάνηκε ἡ σκάλα. Ἡ γυναῖκα τρέχει ν' ἀνεβῆ ἀλλὰ ὁ γέρος ποῦ ἦταν πῶς κοντὰ μπαίνει μπροστὰ τῆς.

—Δὲ θὰ σ' ἀφήσω!

—Ἐχε τὸ νοῦ σου! Θὰ σὲ πνίξω!

Καὶ ἀρχίζει μιὰ πάλῃ τρομερὴ. Ἡ γυναῖκα βάζει τὰ χέρια τῆς γύρω ἀπ' τὸ λαμὸ τοῦ γέρου, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά τῆς εἶνε καταπληγωμένα καὶ δὲν μποροῦν νὰ σφιξοῦν.

Ὁ γέρος προσπαθεῖ νὰ τὴν ριξῇ χάμω, ἀλλὰ τὰ χέρια του εἶνε πολὺ ἀδύνατα. Τότε ριχνεῖ ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του ἀπάνω τῆς καὶ πέφτουν μαζί στὰ ερείπια. Βρίζεται ὀμοῦ ἀπὸ πάνω τῆς, τῆς δαγκάνει μὲ λύσσα τὰ μάγουλα, τὰ χεῖλια, τ' αὐτιά. Τῆς ξεροῖζωσε τὰ μαλλιά, τὴν πατάει, τὴν συντρίβει μὲ ὅλο τὸ βάρος του.

Ἐπειτα πλησιάζει γρήγορα τὴ σκάλα, πιάνεται καὶ φωνάζει.

—Τραβήξτε γρηγορο!

Ἀπὸ πάνω τραβοῦν, τραβοῦν. Μεγάλες πέτρες κατρακυλοῦν ἀπὸ τὸ βράχο καὶ πέφτουν μέσα στὸ σπήλαιο ὅπου κοιτάει ἡ γυναῖκα...

Ἄλλὰ ὁ γέρος εἶχε πιά σωθῆ... Ἦταν ὁ «Νικητής».

Κ.

== ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ==

Ο Λόρδος Δήμαρχος

Ὁ Ἄγγλος ἠθοποιὸς Φότ, ἐταξίδευε κάποτε στὴν Νότιον Ἀγγλίαν. Μίαν μέρα στάθηκε σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου προγευμάτισε. Ὅταν ἐφθάσε ἡ ὥρα τοῦ λογαριαμοῦ, ὁ ξενοδόχος τὸν ρώτησε:

- Ἐμείνατε εὐχαριστημένους ἀπὸ τὸ πρόγευμά σας;
- Ἐφαγα καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία, εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Φότ.

— Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸν λόρδο Δήμαρχο, εἶπε μὲ ζωηρότητα ὁ ξενοδόχος.

— Δὲν ἐξαιρῶ κανένα ἀπάντησε ὁ Φότ.

— Πρέπει νὰ ἐξαιρέσετε τὸν λόρδο Δήμαρχο.

Ὁ Φότ ἐθύμωσε καὶ ξανάπε:

— Δὲν ἐξαιρῶ κανένα!

Ἡ φιλονεικία πῆρε ἀσχημο δρόμο καὶ στὸ τέλος ὁ ξενοδόχος προσήγαγε τὸν ἠθοποιὸ ἐνώπιον τοῦ ἐντοπίου δημάρχου.

— Κύριε Φότ, εἶπε τότε ὁ δήμαρχος πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ὑπάρχει στὴν ἐπαρχία μας ἕνα παλαιὸ ἔθιμο σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο ὁ λόρδος δήμαρχος ὑπερέχει καὶ ἐξαιρεῖται ὅλων. Γιὰ νὰ μὴ λησμονήσετε τὰ ἔθιμά μας, σὰς καταδικάζω νὰ πληρώσετε πρῶστιμον ἑνὸς σελινοῦ, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ τιμωρηθῆτε μὲ φυλάκισιν πέντε ὡρῶν. Ἐκλέξατε.

Ὁ Φότ καταθυμωμένος ἐπλήρωσε τὸ πρῶστιμο καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, φωνάζοντας:

— Δὲν ξέρω σ' ὅλο τὸν κόσμο ἠλίθιο μεγαλείτερο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ξενοδόχο—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λόρδο Δήμαρχο, προσέθεσε μὲ μεγάλο σεβασμὸν, στρεφόμενος πρὸς τὸν δικαστὴν του.

***

Οἱ Διάδοχοι ἐνὸς γιαιτροῦ

Ὁ διάσημος ἰατρὸς ντὲ Μουλέν, πεθαίνοντας, εἶπε στοὺς συναδέλφους του, πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ γύρω του.

— Κύριοι, μὴν ἀπελπίζεστε. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἐγὼ πεθαίνω, μὰ ἀφ' ἡνῶ στὸν κόσμο τρεῖς μεγάλους ἰατροῦς.

Οἱ γιαιτροὶ ἐκνιτάχθησαν, βέβαιοι ὅτι θὰ ἀκούσουν τὰ ὀνόματά τους.

Μὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐπρόσθεσε:

— Τὸ νερὸ, τὴ γυμναστικὴ καὶ τὴν ἐγκράτεια...

**η

Ο κύριος τοῦ σπιτιοῦ

Στὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ζοῦσε στὸ Παρίσι ὁ γεωμέτρης Μαιράν ποῦ ἦταν τύπος ἀφηρημένου σοφοῦ.

Μιά μέρα ἔπιασε ξαφνικὰ φωτιά στὸ σπίτι του. Τὸ πάτωμα εἶχε ἀρχίσει νὰ καίγεται ἐνῶ ὁ γεωμέτρης ἐσχεδιάζε ἀμέριστος τοὺς κύκλους του καὶ τὰ τοίχωνά του. Ἐτρεξάν λοιπὸν αὐ καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἀν ἤθελε νὰ σωθῆ, ἐνῶ συγχρόνως τὸν ἐρώτησαν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ οὐθώσουν τὴ φωτιά.

— Ρωτήσατε τὴν γυναῖκα μου νὰ σὰς πῆ τί νὰ κάνετε, τοὺς ἀπάντησε ὁ Μαιράν, ἐγὼ δὲν ἀνακατεῖμαι διόλου στὸ σπίτι.

Καὶ ἐανάσχησε πάλι νὰ σχεδιάζῃ.

Ἀναγκάστηκαν τότε νὰ τὸν βγάλουν διὰ τῆς βίας ἀπ' τὴν κάμαρά του γιὰ νὰ τὸν σώσουν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ ὅτι «κύριος τοῦ σπιτιοῦ εἶνε μόνον ἡ γυναῖκα του».

***

Τὸ γιλέκο τοῦ Μάρκ Τουαῖν

Ὁ Μάρκ Τουαῖν ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος ἦταν πολὺ ἀμελής καὶ ἀτιμέλητος στὰ ρούχα του. Μιά ἡμέρα πῆγε νὰ κἀνῃ ἐπίσκεψιν στὴν κυρία Μπέσο-Στόου στὴν γνωστὴ συγγραφέα τῆς «καλύβας τοῦ Μπάρμπα-Θωμᾶ» μὲ τὴν ὁποῖαν εἶχε φιλικὰς σχέσεις. Ὅταν ἐγγύρισε στὸ σπίτι ἡ γυναῖκα του τὸν ὑπεδέχθη μὲ φρονές.

— Τέλος πάντων, τοῦ εἶπε, εἶσαι ἀνυπόφορος μὲ τὴν ἀκαταστασία σου, πῆγες στὴν κυρία Στόου χωρὶς νὰ βάλῃς τὸ γιλέκο σου.

Ὁ Μάρκ-Τουαῖν χωρὶς νὰ τῆς ἀπάντησῃ μῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά του. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ βγήκε πάλι ἔξω μ' ἕνα μικρὸ δέμα στὰ χέρια τὸ ὁποῖον ἐδόσε στὸν ὑπηρετὴ γιὰ νὰ τὸ πᾶῃ στὴν κ. Στόου. Μέσα στὸ πακέτο αὐτὸ βρισκόταν τὸ γιλέκο του καὶ ἕνα γραμματάκι πού ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἡ γυναῖκα μου, μοῦ εἶπε, πρὸ ὀλίγου ὅτι βρισκόμουν ἀπὸ μισὴ ὥρα στὸ σπίτι σας χωρὶς γιλέκο. Σὰς στέλω τὸ γιλέκο μου. Σὰς παρακαλῶ κρατήστε το ὅσον ὥρα ὅσην βρισκόμουν κι' ἐγὼ στὸ σπίτι σας καὶ ἐπειτα στείλτε τὸ πίσω, γιατί εἶνε τὸ μόνο ποῖ ἔχω.»

